

DOSAR ISTORIC

Mihalache a insistat încă o dată să fac eu armistițiul și să semnez pacea, fiindcă condițiile puse sunt de pace, nu de armistițiu. Bineînțeles, am declinat (refuzat) aceasta. În dimineața zilei de astăzi, când eram în Consiliul de Miniștri, a cerut să mă vadă dl. Brătianu, care mi-a declarat că vine de la o întrevvedere dintre dnii Maniu și Dinu Brătianu și că vine cu mandatul formal de la ambii că sunt de acord și că își iau alături răspunderea, dacă accept, să fac eu tratative de pace. I-am răspuns că accept, cu condiția să mi se dea în scris acest angajament, să accepte ca el să fie publicat, pentru ca poporul să vadă că s-a înfăptuit unirea internă și pentru ca stăinătatea, aliații și inamicii, să nu mai poată...(indescifrabil), prin dezbinarea noastră. Dl Brătianu urma să-mi aducă adeziunea scrisă înainte de audiența mea la Rege, fiindcă voiam să merg la această audiență cu hotărârea luată, adică să-l pot afirma că, dat fiind faptul că s-a realizat unirea politică internă, îmi pot lua angajamentul să încep tratativele de pace. Generalul Sănătescu a intervenit în discuții de două ori și și-a luat angajamentul, fără să i-l fi

cerut, că-mi va aduce dânsul acest angajament, pentru care i-am mulțumit. Cum Regele spunea ca aceste tratative să înceapă imediat, dl Mihai Antonescu i-a spus că așteaptă răspunsul de la Ankara și Berna pentru a obține consimțământul Angliei și Americii de a trata cu rușii. Aceasta, fiindcă Churchill, în ultimul său discurs, a spus, vorbind despre România, că "această Țară va fi curând la discreția totală a Rusiei", ceea ce era un avertisment că vom fi atacați în forță și că vom fi total la discreția lor și că va trebui să tratăm mai întâi cu rușii. Acest "mai întâi", legat și de alte indicații pe care le-am avut pe căi serioase, l-a determinat pe dl M. Antonescu să arate Regelui că este o necesitate să mai aștepte 24 de ore, să primească răspunsurile pe care le așteaptă și după aceea să continue cu tratativele. Eu am confirmat că sunt de acord cu aceste condiții, chiar cu plecarea dlui M. Antonescu la Ankara și Cairo pentru a duce tratative directe. În acest moment, Regele a ieșit din cameră, scuzându-se față de mine, și discuția a continuat câțva timp cu generalul Sănătescu, revenind cu afirmația că va

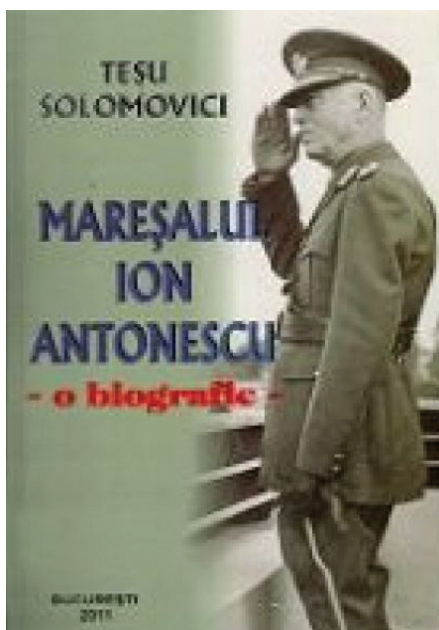
aduce el adeziunea scrisă a dlor Maniu, Brătianu și Titel Petrescu. Când eram în curs de discuțiuni și mă plictiseam așteptând revenirea Regelui pentru a pleca, a intrat în cameră și în spatele lui apare un maior din garda Palatului cu 6-7 soldați cu pistoale în mână. Regele a trecut în spatele meu, urmat de soldați, unul din ei m-a prins de brațe pe la spate și generalul Sănătescu mi-a spus: "D-le Mareșal, sunteți arestat pentru că nu ați vrut să faceți imediat armistițiu". M-am uitat la soldatul care mă ținea de brațe și i-am spus ca să ia mâna de pe mine și, adresându-mă generalului Sănătescu, în obrazul Regelui, care trecea în altă cameră cu mâinile la spate: "Să-ți fie rușine; acestea sunt acte care dezonorează un general". M-am uitat fix în ochii lui și i-am repetat de mai multe ori apostrofa. După aceea, bruscat, am fost scos din cameră pe culoar unde o bestie de subofițer mi-a spus să scot mâna din buzunar, ceea ce am refuzat. După aceea, împreună cu dl Mihai Antonescu, am fost băgat la ora 17 într-o cameră "Safe" Fichet și încuiați cu cheile. Camera nu are decât 3 m pe 2, este fără fereastră și fără ventilație. După 2 ore s-a

deschis ușa și ni s-au oferit scaune aduse din afară. Nu s-a avut nici o dorință de a se da acestei camere-celulă cel puțin aspectul curat. Este plină de praf și într-o dezordine organizată. Iată cum a ajuns un om care a muncit 40 de ani ca un martir pentru Țara lui, care a salvat-o de 2-3 ori de la prăpastie, care a scăpat de la o teribilă răzbunare pe membrii Dinastiei, care a luat jurământul tânărului Rege în strigătele mulțimii, care îmi cerea să dau pe toți din Palat pentru a fi linșați și care a servit timp de 4 ani, cu un devotament și cu o muncă de mucenic, Armata înfrântă, Țara și pe Regele ei. Istoria să judece! Mă rog lui Dumnezeu să ferească Țara de consecințele unui act cu atât mai necugetat cu cât niciodată eu nu m-am cramponat de putere. De mai multe ori am spus Regelui în [tre] patru ochi și în prezența Dlui M. Antonescu că, dacă crede că este un alt om în Țară capabil să o servească mai bine ca mine, eu îi cedez locul cu o singură condiție: să prezinte garanții și să nu fie un ambițios sau un aventurier.

**Mareșal I Antonescu
23 august 1944-
Scris în celulă**

Un evreu ia apărarea mareșalului Antonescu

Teșu Solomonovici este autorul cărții "Mareșalul Ion Antonescu - o biografie", volum care urmărește firul vieții mareșalului, de la nașterea sa (2 iunie 1882) și până la moarte (1 iunie 1946). Într-un interviu apărut de curând, întrebat de ce s-a simțit dator să scrie această carte, Solomonovici a răspuns: "În primul rând pentru că, paradoxal, dacă eu trăiesc, trăiesc pentru că la 13 octombrie 1942, Antonescu s-a împotrivit ordinului ca evreei să fie predați naziștilor. Erau pregătite trenurile care urmau să-i ducă pe evreei din România către Auschwitz. Și Antonescu a spus nu, spre turbarea naziștilor. Din acel moment, orice deportare a încetat. Antonescu n-a făcut acest lucru din dragoste pentru evrei. A fost un gest izvorât din legitimitatea de conducător și din dorința de a demonstra că România nu este la

cheremul Germaniei naziste. Volumul îl prezintă pe Antonescu nu ca pe un monstru, ci ca pe un om, ca pe un român și militar care și-a iubit enorm țara. S-a crezut providențial și a săvârșit o serie de fapte mari, pe care România și le va aminti, dar și greșeli de neiertat". Deseori, Solomonovici a declarat că este obsedat de figura mareșalului: "Acum 70 de ani, copilul Solomonovici a fost dat afară din școlile românești printr-un ordin semnat de mareșalul Antonescu. Același Antonescu a trimis parte din familia mea în Transnistria, unde mulți au murit. Același mareșal i-a spus nu lui Hitler și Himmler și a refuzat să îi predea pe evrei, inclusiv pe mine naziștilor (...). Într-un fel îi datorez viața aceluiși mareșal Ion Antonescu și ca mine îi datorează viața aproape toți evreei din vechiul regat".